ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **J. P.,** zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 8. 6. 2016, č. j. 52 A 108/2015 - 93,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Městského úřadu Přelouč (dále jen „městský úřad“) ze dne 29. 7. 2015, č. j. MUPC 13180/2015, byl žalobce (dále jen „stěžovatel“) uznán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2000 Kč. Přestupku se měl dopustit tím, že dne 6. 6. 2015 v 18:04 hodin na obchvatu u města Chvaletice, silnici č. 33, mimo obec, v místě před křižovatkou s ul. V Telčicích, jako řidič vozidla tov. zn. SEAT, r. z. X, ve směru jízdy na Přelouč, nerespektoval svislé dopravní značení B20a – Nejvyšší dovolená rychlost (místní úprava – 70 km/hod), uvedeným úsekem projel rychlostí 101 km/hod (po odečtu stanovené odchylky měření rychlost stanovena na 97 km/hod), tedy překročil rychlost v uvedeném úseku mimo obec o 27 km/hod. Proti rozhodnutí městského úřadu podal stěžovatel odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze

dne 2. 10. 2015, sp. zn. 60304/2015/ODSH/8, č. j. 63185/2015/ODSH/8, zamítl a rozhodnutí městského úřadu potvrdil.

Proti rozhodnutí žalovaného brojil stěžovatel žalobou, kterou krajský soud rozsudkem ze dne 8. 6. 2016, č. j. 52 A 108/2015 - 93, podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."), zamítl.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

Namítl, že byl v řízení před krajským soudem zkrácen na svých procesních právech, neboť mu krajský soud v rozporu s § 49 odst. 8 s. ř. s. neumožnil přednést závěrečnou řeč. Stěžovatel měl zájem na závěr jednání zrekapitulovat žalobní body a zhodnotit jejich důvodnost v kontextu soudního řízení, případně svou argumentaci prohloubit. Krajský soud však zástupce stěžovatele ihned na počátku závěrečné řeči přerušil a sdělil mu, že smí pouze uvést, *„jaký je jeho návrh"*, tj. že smí přednést pouze návrh výroku rozsudku. Podle stěžovatele je také ve správním soudnictví nutné aplikovat § 119a odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř."), tj. umožnit účastníkům, aby shrnuli své návrhy a vyjádřili se k dokazování a ke skutkové a právní stránce věci. Vytýkaný postup krajského soudu vypovídá o jeho přístupu k projednávané věci, přičemž soudce JUDr. Jan Dvořák, který ve věci rozhodoval, zamítá 100 % žalob, jimiž jsou napadána rozhodnutí správních orgánů o přestupcích. Dále stěžovatel namítl nepřehlednost a obtížnou srozumitelnost napadeného rozsudku, v němž krajský soud uvádí jen rešerši judikatury spolu s obecnými tvrzeními a pak vysvětluje, že stěžovatel (resp. jeho zástupci) postupuje obstrukčně a účelově.

Dále stěžovatel namítá, že v řízení o přestupku navrhl při ústním jednání provést důkaz svědeckou výpovědí policistů, přičemž svůj návrh přiměřeně odůvodnil; zejména skutečností, že úředníci obecně píší rychlostí cca 50 úhozů/min. Správní orgány uvedený důkazní návrh řádně nevypořádaly, neboť pouze konstatovaly, že výslech policistů zamítají proto, že nejsou (stejně jako zmocněnec stěžovatele) odborně způsobilé vyslýchat policisty. Krajský soud k uvedené žalobní námitce pouze uvedl, že stěžovatel účelově nereflektoval jinou část rozhodnutí, v níž bylo konstatováno, že vzhledem k důkazům, které dostatečně prokazují spáchání skutku stěžovatelem, je nadbytečné provedení navržených důkazů. Věta, na kterou krajský soud odkázal, je ovšem jen obecnou frází, která nic nevypovídá o důvodech odmítnutí důkazního návrhu. Argumentace správních orgánů o nedostatku odborné způsobilosti je pak podle stěžovatele absurdní, neboť při jejím přijetí by nemohl např. ani soud vyslýchat znalce.

Podle stěžovatele není průkazné, že bylo změřeno právě jeho vozidlo. Doplnění dokazování krajským soudem o videozáznam přesahuje rámec jurisdikce správního soudu, neboť správní rozhodnutí lze přezkoumat jen na základě skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud z fotografie, která je založena se spisu, vyplývá, že záměrný kříž se nenachází na vozidle stěžovatele, ale mimo něj, a následně krajský soud provede dokazování jinou fotografií a videozáznamem, dle

kterého je kříž (vizuálně odlišný od kříže obsaženého na fotografii) umístěn na měřeném vozidle, pak vzniká pochybnost o korektnosti provedeného měření. Jestliže totiž soud provedl důkazy, dle kterých byl záměrný kříž umístěn jinde než dle důkazů založených ve správním spise, jedná se o dokazování něčeho odlišného; patrně sice obdobného měření, ale v okamžiku, kdy se vozidlo nacházelo jinde a jelo s velkou pravděpodobností také jinou rychlostí. Vzhledem k tomu, že se nejedná o videozáznam, ze kterého by byla pořízena fotografie, která je součástí správního spisu, jedná se o podstatné doplnění dokazování; jedná se zároveň o zcela odlišný důkazní prostředek, který nadto vnáší do věci pochybnosti o správnosti materiálů, které jsou založeny ve správním spise. Dále stěžovatel uvedl, že *„existují indicie, že s videozáznamem bylo manipulováno, neboť proporce vozidla na něm obsaženého zjevně neodpovídají realitě*".

Stěžovatel dále namítl, že krajský soud neprovedl k důkazu vyjádření Českého metrologického institutu (dále jen „ČMI") ze dne 27. 11. 2015, podle kterého je vadné měření, nachází-li se záměrný kříž částečně mimo měřené vozidlo. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu, která vycházela z předpokladu, že umístění záměrného kříže není důležité, byla překonána stěžovatelem předloženým vyjádřením ČMI. Krajský soud však odmítl uvedené vyjádření provést k důkazu, neboť nebyl k důkazu navržen již v řízení před správními orgány a dále z toho důvodu, že jeho závěry nejsou obecné a dopadají na jinou věc. Stěžovatel ovšem namítá, že nemohl ve správním řízení odkázat na vyjádření ČMI, které vzniklo dne 27. 11. 2015, za situace, v níž rozhodnutí žalovaného bylo vyhotoveno a nabylo právní moci dne 2. 10. 2015. Jedná se proto o novou skutečnost, která nemohla být stěžovateli v době řízení před správními orgány známa. Neobstojí ani závěr krajského soudu o zpochybnění vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015 stanoviskem ČMI ze dne 10. 5. 2016, neboť vyjádření ČMI nebylo provedeno k důkazu, proto nemůže být ani zpochybněno. Dále stěžovatel *„z právní opatrnosti"* konstatoval, že vyjádření ČMI, dle kterého závěr obsažený ve vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015 nelze aplikovat obecně a má být údajně účelově zneužit, je nepravdivé. Ve vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015 je totiž uvedeno: *„ČMI trvá na tom, aby každé měření rychlosti laserovým rychloměrem, kde na snímku měřeného vozidlo leží záměrný kříž jen zčásti na vozidle – viz tento případ – byl brán jako nedodržení postupu obsluhy laserového rychloměru, uvedeného v manuálu výrobce. Takové měření rychlosti nelze použít při projednávání přestupku."* Závěr ČMI se tedy vztahoval ke každému měření rychlosti laserovým rychloměrem a dopadá také na nyní posuzovanou věc.

Žalovaný se ztotožnil s rozsudkem krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (§ 102 s. ř. s.); stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda napadený rozsudek krajského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Nejvyšší správní soud nemůže přisvědčit kasační námitce, že stěžovatel byl v řízení před krajským soudem zkrácen na svých procesních právech, neboť mu krajský soud v rozporu s § 49 odst. 8 s. ř. s. neumožnil přednést závěrečnou řeč.

K uvedené otázce Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 19. 2. 2010, č. j. 3 Ads 94/2009 – 85, uvedl: „*Podle ustanovení § 49 odst. 8 s. ř. s. platí, že na závěr jednání musí být účastníkům uděleno slovo ke konečným návrhům. Z protokolu o jednání ze dne 7. 4. 2009 skutečně nevyplývá, že by krajský soud před vydáním usnesení o odročení jednání za účelem vydání rozsudku vyzval účastníky k pronesení konečných návrhů. Smyslem institutu „konečného návrhu" (s. ř. s.) či tzv. práva na závěrečnou řeč (o. s. ř.) je umožnit účastníkům řízení reagovat na výsledky dokazování provedeného při jednání, vyjádřit svůj názor na skutkovou a právní stránku věci a případně v tomto směru upravit svůj návrh na rozhodnutí ve věci samé. V daném případě Nejvyšší správní soud musí dát stěžovateli za pravdu v tom, že – za předpokladu, že krajský soud skutečně nevyzval účastníky k vyslovení konečných návrhů ve věci a nejde tedy o pouhou nedostatečnou protokolaci průběhu jednání – se krajský soud dopustil procesního pochybení. Aby se však mohlo jednat o vadu řízení, která by odůvodňovala zrušení napadeného rozsudku, musela by taková vada ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. V posuzované věci se Nejvyšší správní soud nedomnívá, že tomu tak mohlo být. Stěžovatel dostal v žalobním řízení dostatečný prostor k vyjádření svých námitek a měl příležitost reagovat i na vyjádření žalované (č. l. 46 a 47) k předmětu řízení a k provedeným důkazům (viz k tomuto rozměru práva na spravedlivý proces např. nález Ústavního soudu ze dne 28. 11. 1996, sp. zn. III. ÚS 113/96, či nález ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, přístupné na http:\\nalus.usoud.cz). Při samotném jednání stěžovatel formuloval dostatečně jasně a srozumitelně své výhrady proti napadenému rozhodnutí žalované a krajskému soudu pak nedal důvod k tomu, aby pochyboval o tom, že trvá na petitu žaloby. V průběhu jednání nebylo ani prováděno žádné dokazování a ani žalovaná nevznesla žádnou novou námitku či argument, který by již předtím písemně neuvedla a který by byl stěžovateli neznámý. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že uvedené procesní pochybení krajského soudu nemohlo mít vliv na přezkoumatelnost ani zákonnost rozhodnutí o věci samé, jelikož nijak nezhoršilo stěžovatelovo procesní postavení a nebylo tak porušeno jeho právo na spravedlivý proces.*"

V nyní projednávané věci je v protokolu o jednání krajského soudu ze dne 8. 6. 2016 uvedeno: „*Zástupce žalobce dále hodlal v závěrečném návrhu shrnout věc, když chtěl zopakovat námitky uvedené v žalobě, konkrétně tedy úvodem opakovaně jako v bodu IV. uvedl, že zmocněnec žalobce žádal při jednání, aby byly provedeny důkazy výslechy policistů, soud k tomu zástupci žalobce sdělil, že zopakování žalobních bodů z žaloby není již předmětem závěrečného návrhu, a proto pouze vyzval zástupce žalobce, aby sdělil soudu, jaký je jeho závěrečný návrh ve věci, tj. bylo mu uděleno slovo ke konečnému návrhu dle § 49 odst. 8 s. ř. s.*"

Konečný návrh v smyslu § 49 odst. 8 s. ř. s. je totéž jako závěrečný návrh ve smyslu § 119a odst. 2 o. s. ř. a jeho účelem je, aby na závěr jednání účastníci shrnuli své návrhy

a aby se vyjádřili k dokazování a ke skutkové a právní stránce věci. Do průběhu závěrečné řeči by neměl předseda senátu (samosoudce) zasahovat, jestliže se tato pohybuje v uvedeném rámci. Závěrečnou řečí tak není pouhé zopakování žalobních námitek, což právě hodlal zástupce stěžovatele učinit u jednání krajského soudu. V uvedeném případě tedy mohl soudce závěrečnou řeč zástupce stěžovatele přerušit a upozornit jej na skutečnost, že zopakování žalobních bodů není předmětem závěrečného návrhu. Z protokolu o jednání a kasačních námitek je přitom zřejmé, že zástupce stěžovatele proti tomuto procesnímu postupu krajského soudu nevznesl jakékoli námitky a dále se omezil pouze na návrh, aby žalobou napadené rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Za uvedené situace lze proto kasační námitky, že stěžovatel (jeho zástupce) údajně hodlal zhodnotit žalobní námitky v kontextu soudního řízení, popř. svou argumentaci prohloubit, označit za účelové. V této souvislosti je nutné zdůraznit, že stěžovatel dostal v žalobním řízení dostatečný prostor k vyjádření, měl příležitost reagovat na vyjádření žalovaného k žalobě a mohl se rovněž vyjádřit k provedeným důkazům. Stěžovatel svých procesních práv také využil a dostatečně jasně a srozumitelně uvedl své námitky proti napadenému rozhodnutí žalovaného a vznesl rovněž námitky k prováděným důkazům (např. k videozáznamu z měření a snímku z měření). Nejvyšší správní soud tedy konstatuje, že v řízení před krajským soudem nedošlo k žádnému zhoršení stěžovatelova procesního postavení a k porušení jeho práva na spravedlivý proces.

Na uvedené hodnocení nemá vliv ani námitka, že soudce krajského soudu údajně zamítá 100 % žalob proti rozhodnutím správních orgánů o přestupcích. Soudy posuzují a rozhodují individuální případy, které se od sebe mohou značně lišit a pro rozhodnutí o každém z nich není významná jakákoli „statistika“ počtu případů, v nichž byla žaloba zamítnuta či jí bylo vyhověno.

Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit ani s námitkou obtížné srozumitelnosti napadeného rozsudku, neboť jej naopak od názoru stěžovatele shledává přehledným, jasným a plně srozumitelným. Krajský soud podrobně odůvodnil, proč považuje žalobní argumentaci stěžovatele za nedůvodnou, a podrobně rozvedl, z jakých skutkových i právních závěrů při zamítnutí žaloby vycházel. Z hlediska přezkoumatelnosti nelze rozsudku krajského soudu ničeho vytknout.

Nedůvodná je rovněž námitka neprovedení důkazu výslechem zasahujících policistů. Uvedenou námitku podrobně vypořádal již krajský soud a zdejší soud se s jeho hodnocením ztotožňuje. Nemístná je zejména námitka stěžovatele, že uvedené výslechy nebyly provedeny z důvodu, že městský úřad (správní orgány) nejsou proškoleny k obsluze rychloměru a nejsou odborně způsobilé vyslýchat policisty, jakož i stěžovatelovo srovnání s výslechem znalce v řízení před soudem. Uvedená námitka je vytržena z kontextu rozhodnutí městského úřadu, který ve skutečnosti uvedl*: „K tomu správní orgán uvádí, že má pro případnou potřebu správních řízení k dispozici rozsáhlý manuál k zařízení pro měření rychlosti, ale správní orgán není osobou způsobilou k obsluze uvedeného zařízení, nebyl účasten žádného školení a nebylo mu vydáno žádné osvědčení a není ani osobou oprávněnou posuzovat a hodnotit odbornou způsobilost držitele osvědčení pro obsluhu předmětného technického zařízení, které této osobě bylo vydáno osobou oprávněnou. Stejně tak obviněný, ani jeho zmocněnec, nedoložil, že by byl osobou způsobilou k ovládání tohoto zařízení pro měření*

rychlosti, ani to, že je osobou oprávněnou posuzovat a přezkušovat osoby, které nositelem takového osvědčení vydaného zákonnou formou, jsou. Strážník se školení účastnil a byl mu na toto vydán příslušný certifikát, který je doložen ve spisovém materiálu." Městský úřad tedy pouze konstatoval, že není oprávněn (stejně jako stěžovatel nebo jeho zástupce) pro nedostatek své odborné způsobilosti policisty provádějící měření rychlosti „*přezkušovat*". Činil tak přitom k obecné námitce, že měření bylo údajně provedeno v rozporu s návodem k obsluze a stěžovatel při výslechu policistů, který navrhl, tyto v podstatě hodlal „zkoušet" ze znalostí návodu k obsluze. Za uvedeného stavu nelze závěrům městského úřadu ničeho vytknout.

Ve vztahu k neprovedení navržených výslechů policistů městský úřad dovodil, že vzhledem k důkazům, které dostatečně prokazují spáchání skutku stěžovatelem, nevyhověl jeho návrhům, neboť by to bylo pro zjištění skutkového stavu, který již byl dostatečně prokázán, nadbytečné. Městský úřad přitom uvedl, z jakých důkazů při zjištění skutkového stavu vycházel (zejména oznámení o podezření z přestupku ze dne 6. 6. 2015, fotodokumentace měřeného vozidla a jeho řidiče po zastavení vozidla a fotodokumentace dopravního značení měřeného úseku po obou stranách dotčené komunikace, ověřovací list č. 8012-OL-70134-15 na měřidlo – silniční laserový rychloměr typ LTI 20/20 TruCam, v. č. TC001078, platnost ověření do 13. 5. 2016, potvrzení o školení obsluhy operátora laserového měřiče LTI 20/20 TruCam, stanovisko Krajského ředitelství policie Pardubického kraje, Územní odbor Pardubice, ze dne 20. 5. 2015, č. j. KRPE-99501/Čj-2014-1706UO, schválení míst měření pro Městskou policii Chvaletice, úsek č. CH5 – měřený úsek, výpis z evidenční karty řidiče – stěžovatele a další). Městský úřad pak s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2010, č. j. 2 As 8/2009 – 95, uvedl, že provedení výslechu zasahujících policistů je nadbytečné, neboť přestupek stěžovatele byl zjištěn kalibrovaným měřícím zařízením (obrazovým záznamem) řádně proškolenou obsluhou.

Nejvyšší správní soud shodně se žalovaným a krajským soudem považuje uvedené závěry za zcela dostačující, a to obzvláště za situace, kdy stěžovatel (resp. jeho tehdejší zástupce Ing. Jaroš) v řízení před městským úřadem nijak blíže nekonkretizoval námitky proti měření vozidla tak, aby vyvstala potřeba provést ještě další dokazování (výslech policistů). Krajský soud správně s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 – 60, uvedl, že k účinnému zpochybnění výsledků měření by musely být nepochybným způsobem identifikovány nosné údaje pro zmíněné měření, tj. vzájemné pozice rychloměru a měřeného vozidla v okamžiku měření rychlosti. Stěžovatel jako obviněný z přestupku měl nepochybně právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhovat důkazy na svou obhajobu. Uvedené však pochopitelně ještě neznamená, že by správní orgán musel každému jeho důkaznímu návrhu vyhovět a stěžovatelem navržený důkaz provést; důkaz správní orgán provede jen tehdy, pokud má za to, že by mohl přispět k objasnění věci. Pokud shledá, že navržený důkaz není způsobilý vyjasnit účastníkem rozporované okolnosti projednávaného případu, důkazní návrh neprovede; musí to však řádně zdůvodnit (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 – 60). Uvedené povinnosti v projednávané věci správní orgány dostály.

Jen pro úplnost zdejší soud dodává, že v této souvislosti vznesená kasační námitka, že *„úředníci obecně píší rychlostí cca 50 úhozů/min.“*, je nesmyslná a není důvod se jí blíže zabývat.

Ve shodě s krajským soudem vyhodnotil Nejvyšší správní soud také námitku stěžovatele, že není průkazné, že bylo změřeno právě jeho vozidlo. Z provedené fotodokumentace a videozáznamu je zcela nepochybné, že měřeným vozidlem bylo právě vozidlo stěžovatele.

V této souvislosti není důvodná ani námitka, že krajský soud disponoval důkazními prostředky, dle kterých byl záměrný kříž umístěn jinde než dle spisu, přičemž stěžovatel má za to, že se nejedná o doplnění dokazování, ale o dokazování něčeho odlišného. Stěžovatel se mýlí jak při výkladu § 75 odst. 1 s. ř. s., tak při posouzení otázky dokazování.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 7 Afs 100/2006 – 103, uvedl: *„Smyslem ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. („Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu“) není znemožnit soudu provádění jiných důkazů než těch, které již byly provedeny před správním orgánem, nýbrž vyloučit provedení důkazů směřujících k prokázání skutečností, které nastaly až v době po vydání přezkoumávaného správního rozhodnutí. Lze tedy provést důkaz nový, může-li jím být prokázána skutkově sporná skutečnost, z níž při svém rozhodování vycházel správní orgán. Opačný výklad by vedl k popření pravidla, podle kterého může soud v rámci dokazování zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.).“* Z dotčeného videozáznamu i ve srovnání s fotografickou dokumentací založenou ve správním spise je nepochybné, že videozáznam dokumentuje právě jízdu vozidla stěžovatele. Není o tom jakýchkoli pochyb, jde tedy také o zachycení skutkového stavu, který zde byl již v době vydání napadeného rozhodnutí. Videozáznam pouze potvrzuje správnost fotodokumentace založené ve správním spise, přičemž zdejší soud se ztotožňuje se závěrem krajského soudu, že z provedených důkazů je zřejmé, že záměrný kříž byl na vozidle stěžovatele umístěn. Grafické znázornění záměrného kříže na fotografii a videozáznamu na uvedeném závěru o totožnosti vozidla stěžovatele a změření jeho rychlosti v rozhodné době nemůže ničeho změnit.

Krajský soud také přiléhavě odkázal na návod k obsluze daného měřícího zařízení, z něhož je zřejmé, že v případě chybného měření by se na monitoru měřícího zařízení objevilo chybové hlášení (v této souvislosti srov. také např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 As 276/2015 – 38).

Spekulativní a ničím nepodložená je kasační námitka stěžovatele, že „*existují indicie, že s videozáznamem bylo manipulováno, neboť proporce vozidla na něm obsaženého zjevně neodpovídají realitě*“.

Ke kasační námitce že krajský soud neprovedl k důkazu vyjádření ČMI ze dne 27. 11. 2015, se zdejší soud ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že jako důkaz uvedené vyjádření nebylo třeba provést. Uvedená listina není způsobilá prokázat skutečnosti pro věc relevantní, neboť stěžovatel nebyl schopen ani uvést, k jaké konkrétní věci se uvedené vyjádření vlastně vztahovalo.

Závěrem lze shrnout, že je věcí soudu, které z navržených důkazů provede a které nikoli (§ 52 odst. 1 s. ř. s.); v odůvodnění rozhodnutí však musí vysvětlit, proč některým návrhům na dokazování nevyhověl (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 7 Afs 100/2006 – 103). Rovněž krajský soud, stejně jako již dříve správní orgány, této své povinnosti v napadeném rozsudku dostál. Nejvyšší správní soud závěrem k námitkám stěžovatele, které se týkaly údajné nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, konstatuje, že z rozsudku krajského soudu je zřejmé, jaký skutkový stav vzal krajský soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Učiněná skutková zjištění mají oporu ve spisovém materiálu. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami a v dostatečném rozsahu své závěry zdůvodnil (k otázce přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 – 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS, ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 As 10/2005 - 298, publ. pod č. 1119/2007 Sb. NSS, ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001 - 47, publ. pod č. 386/2004 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002 - 25, publ. pod č. 81/2004 Sb. NSS).

IV. Závěr a náklady řízení

Ze všech uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine* zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s. Jelikož stěžovatel neměl v řízení o kasační stížnosti úspěch, nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení; žalovanému v řízení o kasační stížnosti nevznikly náklady nad rámec jeho úřední činnosti, proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 22. února 2017

pokračování

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu